

Føroya
SOSIAL-DEMOKRATUR

Blaðstjóri
VILHELM SØRENSEN

Prent:
A. ØSTER

Meddelelse

Da olaiaften (lördag d. 28.7) i år falder på en lørdag, skal vi i herved meddele, at den sædvanlige dans eller andre offentligt tilgængelige forlystelser på denne aften ikke kan finde sted længere end til midnat jfr. kgl. anordning nr. 441 af 7.8.1922 om den offentlige fred på folkekirkens helligdage.

Ólavsøka (d. 29.7) vil der blive dans om aftenen og natten so sædvanlig og ligeledes mandag d. 30.7.

LANDFOGEDEN PÅ FÆR-
ØERNE, den 19. juli 1951.

Chr. Lörup Sørensen,
kst.

Útsöla

Sápuhásið gevur frá 20. í hs. til

5. aug. 15. pl. avsláttur av øllum vörum.

At góða kona, mamma og omma okkara

Elisabeth Johannesen,
ljósmóður,

doyði hin 20. juli, verður kunn-
gjört skyldfólki og vinum.
Jarðarferðin verður úr heim-
inum mánadagin 23. juli.
Fyri tey avvarandi

Benjamin Johannesen,
Skálavík.

Haldið
Socialin

Tilsat kalk

og indeholder
desuden jern og
B-vitaminer

1/3 OTA - DE FORENEDE HAVRE- OG RISMØLLER
KØBENHAVN

P.F. FØROYA BANKI

(Stovnaður 1906)

Høvuðsskrivstova:
T. ØRSHAVN
Tlf. 6, 50, 365

Suðuroyar deild:
TRONGISVÁGI
Tlf. 32

Renta av innskoti við uppsögn uppá 3 mánaðar 4 % p. a.
Renta av bankabók 3 1/2 % p. a.

Bankin er opin 11—15 — Leygardag 11—14

MINNIST BARNAHJÁLPINA!

Hedin Brú: Feðgar á ferð.

»Hví heldur tú tað?»

»Tí so hevði eingin argað meg longur.»

»Legg einki í tað, stakkalur, um enn tú verður argaður, tey eru góð við teg kortini, skemta bara.»

»Eg hugsi, tey eru ikki góð við meg, tí altið tá ið eg skal siga okkurt, biðja tey meg tuga, tí eg eri býttur. Pápin, er tað sannheit, at eg eri býttur?»

»Einki er tú býttur. HaHlt teg til Várharra, so er tú klókur fyri teg.»

So sovnaði Kálvur, og Ketil lá eftir og vakti uppi yvir javnaldranum í baksikutinum. Hann tók eina flotnaða eldförisdós úr vestalummanum og legði inn á bera bringuna: »Kanska hon tornar so mikið til morgins, at hon festir.»

Tá ið veðrið brast á, kom raðsla á Ketilskonu, hon fór upp at darta og bað Jesus náða seg, at nú slitu teir ikki bygdina upp aftur. Skýmingin kom og eingin bátur. Tá fór hon út at fáa sær fatur á einum óvita at senda oman og biðja tann elsta sonin stökka niðan. Sjálv vildi hon ikki fara, sonarkonan skuldi ikki fáa ta fragd at siggja neyðina reka hana har á gátt.

I hálvaskýmingini kom tann elsti sonurin.

»Eg eri hamskift um bátin, hann spurdist ikki aftur, nú er óveður og náttin kemur á.»

»Hatta er lagið hjá honum, fer avstað og kemur sær í ólíkindir. Tað visti eg altið, at hann kom ikki aftur, uttan silvitnið vardi, hatta er hvörki far ella fólk at fara við. Hví talaði hann ikki á meg, skuldi hann fara eina leið. Eg veit ikki, hvat ið feilar tykkum, tað er mestsum tit vírða okkum ikki so frægt sum at biðja okkum gera ein beina.»

Hann skuldi fara til telefonina, kanska teir vóru ikki farnir frá landi har suðuri.

Tað fyrsta hon visti aftur, var at Klávus hugdi inn á gólvið og segði, at teir vóru farnir at leita við tí stóra bátinum.

»Jesus komi til mín, so eru teir farnir har sunnan ífrá.»

»Ja, men kom í hug«, sigur Klávus, »at hvar teir enn flakka í hesum jammurdali, eru teir undir Guds varatekt, og lambið hevur latið sínar einglar leitt teirra fót á onkra frelsandi klippu suðuri við landið. Gud er góður og heldur sína skermandi hond yvir øllum teimum, sum hava lívsins tekn á sínari pannu. Hann bað hana koma oman við sær og ikki sita her eina undir lonini og kúra.»

»Ja, eg hugsi, eg komi við tær, tað er ugðilsí at vera saman við fólki. Hon fekk sær einar stokkar í hondina og slókti ljósið.»

Men tá ið myrkt var vordið, tók Klávus tvørtur um hana og

kroysti á, gjörði seg bliðmæltan og skuldi mussa. Men hon beit, so hann nisti og leyp á dyr. »Skamm og last í hatta gamla beistið, ikki lata eitt eldri menniskja fáa frið. Hon tendraði aftur og setti seg á bríkina við stokkum.

Ketil lá í neystinum og bardist við svövnin, helt tað vera lítlan trúskap móti vinmanninum, ikki at kunna vaka uppi yvir honum eina nátt. Men hann var ein gamal maður og túraður, so nú hann kom í frið og fekk hita í kroppin, kom tyngd á hann. Og fossurin dunaði so svövnligt. Hann læt eyguni saman og hugsaði: »Líkið er undir taki, og tað er ivaleyst hann, ið mætari er, sum vakir her í nátt, so tað er kanska tað sama, um enn eg dúri. So sovnaði hann.

Eitt sindur seinni komu synirnir oljuleddir og í tungum stívlum buldrandi inn í neystið. Tann fremsti hevði eina primuslykt í hondini og setti hana frá sær í bátin. Hann hugdi niður í baksikutin og helt fyr: »Summir av bátsskipanini gera ongar skreytir meir.»

Tá reistist Ketil upp úr hálminum.

»Hvussu er vordið við tykkum?« spyrja synirnir.

»Hvar er Kálvur?»

»Honum baggar einki, hann liggur her og sgevur.»

»Ája, tit kundu verið verri farnir.»

Teir góvu teimum kollandi heitt kaffipuns og mat, lótu teir í turt og fóru til báts við teimum. Lias Berint ballaðu teir inn í seglið og bóru oman. Men tá kom rokskiparin har við sínum báti og fór við líkinum.

Tá ið teir komu at landi, helt Ketil: »Gud havi lov fyr í vit sóu bygdina aftur. Tað kundi gingið betur, men ivaleyst hevur tað verið Guds vilji, at tað skuldi bera soleiðis til.»

»Látið tygum væl at, hildu synirnir, »tygum eru afturkomnir við heilum báti og øllum hálminum. Tað at Lias Berint er deyður, unna vit honum væl. Hann hevur trælað nógmikið fyr seg, nú er tíð hjá honum at sleppa undan.»

»Lívið er so sárt at missa.»

»Nei, ikki hjá vesalingum«, svaraðu synirnir.

»So, so, fyrr hevur sovordið verið spottarinstala, men nú er tað kanska eisini broytt — eg veit einki. Ketil og Kálvur fóru at hús-um.»

»Hvussu er vordið við meslingunum?« spyrja feðgarnir, tá ið teir koma á dyr.

Ketilskona strálaði: »Nei, Gud forlái tykkum, her eru eingir meslingar, eitt barn í prestagardinum hevði sett eitt tveyoyra í hálsin, tí kom doktorin.»